

Oecumenisch avondgebed woensdag 7 maart 2018.

Thema: labyrint

Aanhef: wees hier aanwezig. God van de machten, licht in ons midden

Wees onze Heiland. Dat wij herleven

Wees hier aanwezig, dat wij herleven.

Welkom en inleiding

Tijdens de vastentijd, een tijd van bezinning, ligt in de Broederenkerk een labyrint. Een labyrint is een symbool van het leven, je weg door het leven. Je gaat op reis zonder dat je weet waar naar toe, zonder dat je weet wanneer je aankomt. In de bijbel zijn talloos veel verhalen over een reis. Ik noem twee voorbeelden. God zegt tegen Abraham: "Trek weg uit je land, verlaat je familie en ga naar het land dat ik je zal wijzen". En God ging met hem mee!

Ook het verhaal van Mozes. Hij leidde het volk door de woestijn naar het beloofde land. God maakte zich bekend: "Ik zal met je zijn". Een belangrijk element vind ik de belofte dat God met je mee gaat. "God vergezelt je, waar je ook gaat! Wij zullen dat ook in het slotlied zingen: Ga met God en Hij zal bij je zijn!

Nu eerst zingen we neem mij aan zoals ik ben.

Lied : neem mij aan nr 131

Tekst

Een labyrint is een vorm die al eeuwen lang, in alle religies over de hele wereld bekend is. In het Christendom wordt deze vorm gebruikt als een vorm van meditatie. In de kathedraal in Chartres ligt een labyrint op de grond. Men kan kruipen of lopen door het labyrint als een soort boetedoening. In plaats van een pelgrimstocht naar Jeruzalem, liep men het labyrint. Je loopt via allerlei bochten en wendingen naar het midden, naar het middelpunt, naar je kern, je thuis, naar God.

In tegenstelling tot een doolhof, loopt een labyrint nooit dood. Je komt altijd uit in het midden. En daarna mag je de weg weer terug lopen.

Lied: God is vol liefde nr 111

Tekst

Ik ken een dame van 80 jaar die een gedicht heeft geschreven met 16 coupletten, die ze allemaal uit haar hoofd kent. Het gaat over de reis van haar leven. De weg die soms gaat over bergen met prachtige vergezichten, dan weer door diepe dalen gaat. Soms loop je lichtvoetig, dan weer ben je moe en valt alles zwaar en ga je traag. Je gaat op weg omdat je gehoor wil geven aan een innerlijke stem die je roept om verder te gaan. Ik citeer: "en in mijn hart bleef deze droom, de weg te mogen weten, in 't land te mogen zijn, te breken en te delen, met alles 1 te mogen zijn." Einde citaat. Zij gaat de droom achterna als een stil verlangen. Een verlangen om God te ontmoeten, iets te ervaren van het wonder.

Onderweg ontmoet je mensen, die soms een eindje met je mee lopen en dan een andere route kiezen. Mensen die je verder helpen, mensen waar je iets van kunt leren. Of mensen die je tegenwerken, die je in de weg lopen. En dat is niet voor niets. Ieder mens die je in je leven tegenkomt kan een leraar voor je zijn. Een les om te leren om in ieder mens die je tegenkomt het gelaat van Christus te zien.

lied: ubi caritas nr 15

tekst

gedicht van Marinne van de Westen

het labyrint
de pelgrim loopt zoekend zijn weg naar het midden,
op blote voeten voelend de glimmende, gladde stenen.
Door donker en licht, verleden en toekomst.
Ontmoetingen van wegen die samenkomen,
Van luisteren naar en vertellen over,
Ieder alleen, maar vervult van elkaar, toch ook tezamen.

Zo loopt ieder mens zijn eigen pad.
Van keerpunt naar wending,
Van stilstand naar groei
Van maanenergie naar zonnekracht,
Van chaos naar nieuwe ontwikkeling.

Zo zoeken we onze weg naar het midden,
Luisterend naar ons hart,
Op weg naar ons ware zijn,
Onszelf vindend in het NU..... in evenwicht.

lied: licht dat terugkomt nr 124

stilte

Voorbeden gevolgd door Heer ontferm U
Laten wij bidden om kracht voor mensen onderweg. Die soms voelen of ze op een doodlopende weg zijn, voor mensen die veel obstakels ervaren. Voor mensen die onderweg veel verdriet ervaren. Wilt u ze helpen en begeleiden, wilt u ze helpers sturen die een steun in de rug kunnen zijn.
Laat ons zingend bidden...
Laten wij bidden voor kinderen die aan het begin van hun levensweg staan. Dat zij zich gesteund weten door mensen met engelengeduld en zachte handen.
Laat ons zingend bidden

Lied: vrede wens ik je toe nr 132

Tekst

De plek waar ik vandaag sta,
Dat stukje wereld dat het mijne is
Vervlochten met al die mensen die ik al dan niet gekozen heb,
Het kan "heilige grond" worden,
Het kan de plek van de aanspraak worden.
Daar dringen de vragen tot mij door die onontkoombaar zijn:
Waar leef ik voor?
Wat doe ik met mijn talenten?
Waarmee vul ik mijn dagen?
Durf ik ten volle kiezen voor wat op mijn weg komt?
Het kunnen vragen zijn waarvoor ik al jaren op de loop ga.
Op een goede dag zijn er toch, beangstigend als een brandende braamstruik in de woestijn van mijn leven.

Voor mij ligt een opdracht.

Ik heb iets te doen voor mensen, al is het maar een heel kleine wending geven aan deze wereld.

Niemand's talent kan gemist worden, hoeveel excuses er ook te verzinnen zijn om er onderuit te geraken.

En als ik bij mijzelf denk:

“dorre vijgenboom, je hebt er tot nog toe niets van terecht gebracht, dan is er de liefde van de tuinman, die mij een tweede kans geeft.”

Lied: ga met God nr 134

Koffie/thee in parochiezaaltje.

